ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Ὑπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ συγγραφέως Ἐμμ. Γονζαλές]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἡ κυρία ἐδῶ ; Μ'εὐσπλαχνιστήκατε ἐσεῖς ἡ γυναῖκα ἑνὸς τόσο σκληροῦ ἀφέντη, ποὺ μὲ βασανίζει ; Εἶστε καλὴ καὶ ὡραία σὰν τὴν Παναγία. Ὁ Δὸν Γοντρὰν μὲ νόμισε γιὰ σκύλο κι' οὔτε τὴν ὑπερηφάνειά μου λογάριασε, οὔτε τοὺς πόνους τοῦ κορμιοῦ. Ἀλλὰ ἐσεῖς, κυρία, καταλαβαίνετε ὅτι ἡ καρδιὰ ἑνὸς ὑπηρέτου μπορεῖ καὶ νὰ μισήσῃ καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ, γιατὶ καὶ σεῖς ἡ ἴδια ὑποφέρετε.

— Μὴ κοτακρίνῃς τὸν ἀφέντη σου, Τερράλ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἐλισσάβετ, εἶνε κακὸς καὶ εὐγενής, ἀλλὰ ἡ δυστυχίες τὸν ἔκαναν σκληρὸ καὶ ἄδικο. Θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ χαρίσω τὸ ὑπόλοιπον τῆς τιμωρίας σου, τώρα ποὺ θὰ τοῦ ἔχει περάσῃ ὁ θυμός.

— Δὲ θέλω νὰ τοῦ χρωστάω καμμιὰ χάρι, διέκοψε ἀπότομα ὁ ὑπηρέτης. Δὲ θέλω, πρὸς χάριν μου' νὰ παρακολέσετε ἐσεῖς αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἠθέλησε ἐσᾶς, ποὺ εἴστε καλύτερη ἀπ' τοὺς ἀγγέλους, νὰ σᾶς χτυπήσῃ σὰν τὸν τελευτοῖο δοῦλό του, ἐσᾶς ποὺ ἔπρεπε νὰ σᾶς λατρεύῃ γονατιστός. Δὲν θὰ κατορθώσετε τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ τὸν κάνετε νὰ θυμώσῃ καὶ πάλι μοῦ σας, καὶ δυστυχῶς δὲ θὰ μπορέσω νὰ εἶμαι μοῦ σας ἔνεκα γιὰ νὰ σᾶς προστατεύσω.

— Σώπα δυστυχισμένε, τοῦ εἶπε ἡ Ἐλισσάβετ φοβισμένη ἀπὸ τὰ λόγια του αὐτά. Μὴ ξεχνᾶς ὅτι ὁ κ. Φαβιὲ ἦτανε στὴ Γαλλία ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους εὐγενεῖς καὶ ὅτι ὀπὸ τὰ πριγκιπικά του μεγαλεῖα ἔπεσε στὴ σημερινή του ἀθλιότητα καὶ ἐρημία. Μεῖνε πιστὸς ὑπηρέτης, Τερράλ, καὶ μὴ τὸν ἐγκαταλειψῃς γιατ' εἶν' ἕνας δυστυχισμένος· ὑπάρχουνε πόνοι πολὺ χειρότεροι ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ὑποφέρεις τώρα στὸ σανίδωμα, πίστεψέ με ! ὤ, θὰ ἔδινα καὶ τὸ αἷμά μου ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν κάνω εὐτυχῆ.

— Τόσο πολὺ τὸν ἀγοπᾶτε ; εἶπε ὁ Τερράλ. Τότε ὁ ἀφέντης θὰ εἶνε καὶ γιὰ μένα ἱερός, γιατὶ ὡρκίσιηκα ν' ἀγαπῶ ὅ,τι ἐσεῖς ἀγαπᾶτε, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶ εἶδα νὰ περιποιῆσθε μὲ τόση ἀφοσίωσι τὴ δυστυχισμένη μου μητέρα ὅταν ἐπέθανε.

— Δὲν ἔκανα πορὰ τὸ καθῆκον μιᾶς χριστιανῆς, εἶπε μ' ἀφέλεια ἡ Ἐλισσάβετ.

— Ὦ ! γιὰ νὰ περιποιῆται κανεὶς τοὺς ὑπηρέτας ἢ τοὺς δούλους, εἶπε ὁ ὑπηρέτης, δὲν πρέπει νὰ εἶνε μόνο χριστιανός, πρέπει νὰ εἶνε ἅγιος ! Ναί !... εἶσθε .. ἁγία !

Μόλις κατόρθωσε νὰ προφέρῃ τὴς τελευταῖές του λέξεις, γιατὶ μιὰ σκοτοδινίασις τοῦ θάμπωσε τὰ μάτια. Τὸ αἷμα ἀνέβαινε στὰ αὐτιά του κ' ἡ φωνή του ἔσβησε στὸ φλογισμένο του λάρυγγα.

— Εἶνε ἀδύνατο νὰ ὑποφέρῃς πιὰ αὐτὸ τὸ βασανιστήριο,φώναξε ἡ Ἐλισσάβετ συγκινημένη. Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ λυθῇς ἀπ' τὸ σανίδωμα.

Ἔξαφνα κατέλσβε τὸν Τερράλ λιποθυμία ! Ἡ Ἐλισσαβέτα τοῦ ἐχαλάρωσε τὰ δεσμά του καὶ ἔτρεξε νὰ τοῦ φέρῃ νερό.

Ὁ Γοντρὰν παρακολουθοῦσε τὴν σκηνὴν αὐτὴν ἀφρίζων ἀπὸ ὀργήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'

Ὁ Τερράλ μὲ στεγνὸν τὸν λάρυγγα ἀπὸ τὸν ἥλιον ἤπιε μὲ ἀπληστίαν τὸ νερὸ ποὺ τοῦ προσέφερε ἡ κυρία του. Αὐτὸ τὸν ἔφερε κάπως στὸν ἑαυτό του καὶ ἠμπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τὴν συνομιλία του :

— Κυρία, εἶπε, ἠμπορῶ νὰ σᾶς ἐρωτήσω κάτι ;

Ἡ Ἐλισσάβετ κατένευσε.

— Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, κυρία, ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ σύζυγός σας ἐφάνη τόσο ἀπότομος μαζύ σας ἦσαν τὰ χρήματα, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Τί θέλεις νὰ πῇς, Τερράλ ; ρώτησεν ἡ Ἐλισσάβετ.

— Θέλω νὰ πῶ, κυρία, ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἦταν δύσκολον νὰ προσφέρω στὸν σύζυγό σας ὅ,τι ποθεῖ, πρὸς χάριν σας. Ζητεῖ χρήματα. Ἂν τὰ ἀποκτήσῃ θὰ εἶνε καλὸς μαζύ σας καὶ σεῖς θὰ καταστῆτε εὐτυχισμένη. Πρὸς χάριν σας κυρία, θὰ μποροῦσα νὰ κάμω τὸν σύζυγό σας βαθύπλουτο, ἐγὼ ὁ φτωχὸς Τερράλ !

— Παραληρεῖς, Τερράλ ; Ὁ ἥλιος σοῦ ἐφλόγισε τὸν ἐγκέφαλον.

— Ὄχι, κυρία, μὴ μὲ παίρνετε γιὰ μανιακόν. Ὅ,τι λέγω εἶναι ἀλήθεια. Δὲν ξέρετε σεῖς τί ἐκπλήξεις μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνας πλάνης, ἕνας κυνηγὸς ἀγρίων ἀλόγων, ἐδῶ στὴς ἐρημιὲς τοῦ Μεξικοῦ. Στὴ κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ, στὴν κοίτη ἑνὸς ποταμοῦ, μέσα στ' ἄγρια φοράγγια, βρίσκει κάποτε κανεὶς ὅ,τι δὲν περιμένει, ὅ,τι δὲν φαντάζεται. Θὰ σᾶς ἀποκαλύψω, κυρία, τὸ μυστικό μου, γιατὶ εἶσθε καλή, γιατὶ περιποιηθήκατε τὴν ψυχορραγοῦσαν μητέρα μου. Ταῖς ἡμέραις αὐταῖς ποὺ ἔλειπα ἀπὸ ἐδῶ δὲν ἐκυνηγοῦσα ἄγρια ἄλογα. Ἐζητοῦσα χρυσὸν μαζὺ μὲ ἄλλους χρυσοθήρας, θέλοντας νὰ σᾶς τὸν προσφέρω γιὰ ὅσα ἐκάματε ὑπὲρ τῆς μητρός μου.

— Καὶ πετύχατε Τερράλ ; ρώτησε κατάπληκτη ἡ Ἐλισσάβετ.

Συγχρόνως ὁ Γοντρὰν με τὸν Ἀκακία ἄκουγαν τὴ συνομιλία αὐτὴ γεμάτοι περιέργεια. Ὁ Γοντρὰν εἶχε καταληφθῇ πάλιν ἀπὸ τὴν δίψαν τοῦ χρυσοῦ.

— Ὁ Τερράλ συνεχίσε :

— Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας, κυρία, ἐρευνούσαμε ὑποφέροντας φριχτὰ ἀπὸ τὴν δίψαν καὶ τὴν πεῖναν. Τα θηρία ἀπειλοῦσαν νὰ μᾶς κομματιάσουν. Τα ροῦχά μου εἶχαν γίνει κομμάτια καὶ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τοὺς πόδας μου. Ἐπὶ τέλους ἀπελπίστηκα. Συντετριμμένος, ἀπογοητευμένος, χωρὶς κορδιά, ἐγύριζα γιὰ νοῦρω ἐδῶ. Περπατοῦσα μέσα στὴν ἐρημιὰ μοναχός μου, εἶχα χωρίσει ἀπο τοὺς ἄλλους. Ἕνα βράδι στάθηκα ν' ἀναπαυθῶ κουρασμένος σ' ἕνα ἄδενδρο μέρος. Ἐκεῖ ἐμπρός μου, ὑπῆρχε ζεστὴ ἀκόμη ἀνθρακιά, ἀπόδειξις ὅτι εἶχαν κατασκηνώσει στὸ μέρος αὐτὸ Ἰνδοί. Ζαλισμένος ἀπὸ τὸ δρόμο, ἐσκάλιζα μ' ἕνα ξύλο τὴν ζεστὴ στάχτη καὶ τὸ χῶμα, ὅταν εἶδα πῶς εἶχα ξεχώσει ἕνα χοντρὸ χαλίκι ποὺ λαμποκοποῦσε. Τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρά μου τό ἅρπαξα στὰ χέρια μου καὶ τὸ ἐξήτασα. Ναί, ἦταν χρυσάφι ! Ἡ φωτιὰ ποὺ εἶχαν ἀνάψει οἱ Ἰνδοὶ τὸ εἶχεν καθαρίσει γύρω καὶ φεγγοβολοῦσε θαυμάσια.

— Ποῦ εἶνε ὁ χρυσὸς αὐτὸς βῶλος, Τερράλ ; ἀκούστηκε ἐξαφνα προστακτικὴ ἡ φωνὴ τοῦ Γοντράν, ποὺ παρεμόνευε καὶ τὰ εἶχε ἀκούσει ὅλα.

Ἡ Ἐλισσαβέτα ὑπεχώρησεν ἔντρομη.

Ὁ Γοντρὰν εἶχε πηδήσει ἐπὶ τοῦ σανιδώματος. Τὰ μάτια του ἄστραφταν ἀπὸ ἀπληστία.

—Ποῦ εἶναι τὸ χρυσάφι αὐτό, τὸ θέλω, φώναξε πρὸς τὸν Τερράλ.

Ὁ Τερραλ ἐχαμογέλασε πικρὰ καὶ τοῦ εἶπε :

—Λῦστέ με καί θὰ σᾶς τὸ φέρω. Τὸ χρυσάφι αὐτὸ μπορεῖ νὰ πληρώσῃ χίλιες φορὲς τὴν ἐλευθερία μου.

Ὁ Γοντρὰν τοῦ τὸ ἔδωσε. Τὸ ἔπῆρε, ἔσχισε ἕνα μέρος τοῦ φορέματός του κι' ἄφησε νὰ πέσῃ στὴ γῆ ἕνα κομμάτι λάμποντος χρυσοῦ.

Ὁ Δὸν Γοντραν ἄφησε κραυγὴν θαυμασμοῦ.

— Καὶ δὲν τὸν ἔκλεψες ἀπὸ πουθενά ; τὸν ἐρώτησε κατόπι θέλοντας μὲ τὴν πρόφασι αὐτὴ νὰ κρατήσῃ δικό του τὸ χρυσάφι. Ὁ Τερράλ σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ἅμα θέλω, μπορῶ νὰ σᾶς ὁδηγήσω στὴν κοίτη τοῦ μεταλλείου, γιατὶ ἐγὼ μονάχα τὴν ξέρω.

— Λοιπόν, θὰ μὲ ὁδηγήσῃς, ρώτησε πάλι ὁ Φαβιέ, θὰ μοῦ παρασχωρήσῃς τὸ δικαίωμα νὰ κερδίσω κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψή σου;

— Γιατί, τοῦ ἀπήντησε ὁ Τερράλ, γιὰ εὐγνωμοσύνη ποὺ μὲ βάλατε στὸ σανίδωμα ;

— Ἀλλὰ τὸ κέρδος ποὺ θὰ ἔχῃς ἀπὸ τὸ μυστικό σου θὰ εἶνε γελοῖο, ἂν τὸ κρατήσῃς μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό σου, ἐνῶ ἂν τὸ ἐκμεταλλευθοῦμε κ'οἱ δυὸ θὰ ἔχουμε ἀφάνταστα κέρδη ! Ξέρεις τί μποροῦμε νὰ κάνουμε μ' αὐτὸ κ' οἱ δυὸ μαζί; Ξέρεις ὅτι τότε θὰ μπορέσουμε νὰ ἐκδικηθοῦμε τὸν καθένα ποὺ μᾶς περιφρόνησε στὴς στιγμὲς τῆς δυστυχίας μας;

— Ὥστε,καθὼς λέτε κι' ἐσεῖς,ἔπρεπε νὰ κρύψω, τὸ μυστικό μου, γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ κ' ἐγὼ ἐσᾶς καὶ νὰ σᾶς προσφέρω ἐλεημοσύνη ὅταν θὰ ἤμουνα πιὰ ἑκατομμυριοῦχος, τοῦ εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Τερράλ.

Ὁ Φαβιὲ ἔγινε κάτωχρος καὶ τοῦ εἶπε :

— Μὴ μὲ περιφρονῆς, Ἰάκωβε. Εἶσαι ἀκόμα ὑπὸ τὰς διαταγάς μου, ὅσο βρίσκεσαι στὸ σπῖτι αὐτὸ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἀκακία μπορῶ νὰ δαμάσω τὴν ὑπεροψίαν σου.

— Ξέρετε καλά, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Τερράλ, ὅτι οἱ φοβέρες κ' ἡ ἀπειλὲς δὲ μὲ πτοοῦν. Ἂν ἐπρόκειτο γιὰ σᾶς μόνο δὲ θ' ἀνεχόμουν οὔτε καὶ τὴν παραμικρὴ παρατήρησή σας κι' οὔτε ποτὲ θὰ σᾶς φανέρωνα τὸ μυστικό τοῦ θησαυροῦ μου, ἔστω καὶ νὰ μὲ κρατούσατε ἐφ' ὅρου ζωῆς δεμένο στὸ σανίδωμα. Ἡ δυστυχία σας θὰ εἶταν γιὰ μένα ἡ καλυτέρα ἐκδίκησις. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ δυστυχία σας ἔχει ἀντίζυτυπο σὲ μιὰν ἀθῶα γυναῖκα, ποὺ ἀγρύπνησε στὸ προσκεφάλι τῆς μητέρας μου τὴν ὥρα τοῦ θανάτου της, σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, τὴ δόνα Ἐλισσάβετ, παραχωρῶ τὴν περιουσία αὐτή !

— Τὴν δέχεσθε, κυρία ; ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνηση.

(Ἀκολουθεῖ)